

Fratii Karamazov

FEDOR Mihailovici DOSTOIEVSKI este un roman scris în două volume în 1868-1869, în cadrul unei campanii de lucru intensă, care a durat aproape trei luni. Scris într-o perioadă în care scriitorul era în vîrstă de 48 de ani, romanul este considerat un capodopere al literaturii mondiale. Acesta este un roman complex, care abordează numeroase teme și idei, precum libertatea omului, moralitatea, credința în Dumnezeu și în om, și viața spirituală a oamenilor. În cadrul romanului sunt prezentate și numeroase personaje și situații care au devenit legende în cultura rusească. Romanul este considerat un monument al literaturii mondiale și este în continuare studiat și apreciat în lumea întreagă.

CLASICI AI LITERATURII UNIVERSALE

DOSTOIEVSKI

Fratii Karamazov

Traducere de
OVIDIU CONSTANTINESCU
și ISABELLA DUMBRAVĂ

Prefață de
ALBERT KOVÁCS

Corint

CUPRINS

CRONICĂ EDITORIALĂ-CORINT	
Un roman total – prefată de Albert Kovács	5
Tabel cronologic	16
Din partea autorului	19
PARTEA ÎNȚÂI	
Cartea întâi	23
Cartea a doua	62
Cartea a treia	144
PARTEA A DOUA	
Cartea a patra	239
Cartea a cincea	310
Cartea a șasea	409
PARTEA A TREIA	
Cartea a șaptea	475

PARTEA ÎNTÂI

Cartea întâi

ISTORICUL UNEI FAMILII OARECARE

I

ALEKSEI FEODOROVICI KARAMAZOV era cel de al treilea fector al lui Feodor Pavlovici Karamazov, un moșier de la noi din gubernie, a cărui moarte tragică, survenită în împrejurări misteroase acum vreo treisprezece ani — dar despre asta o să am prilejul să vorbesc mai pe larg, ceva mai încolo —, stârnise la un moment dat oarecare vâlvă în jurul numelui său (aşa se și explică faptul că lumea își mai aducea și acum aminte de el). Deocamdată mă voi mulțumi să vă spun că acest „moșier” (cum î se zicea, cu toate că nu-mi amintesc să fi locuit vreodată la el, la moșie) părea a fi un personaj destul de ciudat, deși ca tip omenesc nu constituia câtuși de puțin o excepție: Feodor Pavlovici nu era numai o canalie și un desfrânat, dar, în același timp, și un om absurd; trebuie să adaug, însă, că făcea parte din acea categorie de însi care, oricât de absurzi ar fi, se pricep totuși de minune să-și aranjeze afacerile, singurul lucru pare-se la care se pricep cu adevărat. Aşa, bunăoară, Feodor Pavlovici își începuse cariera fără să aibă mai nimic, fiindcă moșia lui era destul de săracă: se ducea pe la mesele altora, mâncând azi aici, mâine dincolo, și dorința lui cea mai mare era să ajungă a trăi pe

spinarea unui boier mai cu dare de mâna, ca după moartea lui să iasă la iveală că lăsase o avere care se ridică la aproape o sută de mii de ruble bani gheăta. Si când te gândești că toată viața lui fusese cel mai absurd și mai aiurit de la noi din gubernie! Repet: nu era vorba de prostie — majoritatea celor în genul său sunt oameni destul de inteligenți și mai au, pe deasupra, și o anumită șiretenie —, ci de comportarea lor absurdă, care are un caracter specific, aş spune chiar național.

Feodor Pavlovici fusese însurat de două ori și avea trei fii: cel mai mare, Dmitri Feodorovici, de la soția dintâi, iar ceilalți — Ivan și Aleksei — din a doua căsătorie. Prima lui soție era dintr-o familie de moșieri, Miusov, oameni cu stare și bine văzuți la noi în gubernie. Cum se făcea, totuși, că o fată frumoasă, cu zestre, și pe deasupra intelligentă și dezghețată, aşa cum sunt atâtea fete din generația noastră — și cum se întâmplă să mai apară pe ici, pe colo și în trecut —, fusese în stare să se mărite cu un „terchea-berchea”, cum era considerat Feodor Pavlovici pe atunci, asta n-aș mai putea să vă spun. Am cunoscut cândva o domnișoară din generația „romantică” de altădată, care, după câțiva ani de tainică iubire pentru un domn, cu care de altfel s-ar fi putut mărita oricând fără niciun fel de inconvenient, și-a făurit singură în închipuire tot felul de piedici ce s-ar fi ridicat în calea fericirii sale și pe care nu le-ar fi putut cu niciun chip înlătura, încât, în cele din urmă, într-o noapte vijelioasă, și-a făcut seama, aruncându-se de pe un mal râpos, unde, pare-mi-se, era o stâncă, în valurile clocoitoare ale unui râu adânc, și s-a înecat dintr-o fantezie, numai și numai ca s-o imite pe Ofelia lui Shakespeare; îmi vine chiar să cred că lucrurile s-ar fi schimbat dacă acea faimoasă stâncă — pe care mai demult o îndrăgise — n-ar fi fost atât de poetică și dacă în locul ei s-ar fi aflat un mal neted și foarte prozaic; poate că atunci fata nu s-ar mai fi sinucis. Faptul este perfect autentic și sunt convins că în ultimele două-trei generații cazarile acestea au fost destul de frecvente în istoria poporului nostru.

Tot așa și cu Adelaïda Ivanovna Miusova: măritișul ei fusese, fără doar și poate, efectul unor influențe străine, rezultatul

„frământărilor unui suflet captiv”. Poate că voise să-și afirme astfel independența ei feminină, să protesteze împotriva condițiilor sociale, împotriva despotismului familiei și al ruedelor, în timp ce, pe de altă parte, imaginația ei indulgentă reușise să-o convingă — deși numai pentru o clipă — că Feodor Pavlovici, pe care toată lumea îl știa ca pe un lingă-blide, era în realitate omul cel mai curajos și mai ascuțit la limbă al epocii aceleia de tranziție spre alte vremuri mai bune, când de fapt individul nu era decât un biet măscărici și o inimă acră, atâtă tot. Ceea ce o încântase mai ales pe Adelaïda Ivanovna fusese latura aventuroasă a măritișului ei, adică răpirea. În ceea ce-l privește pe Feodor Pavlovici, prin însăși situația pe care o avea în societate, era omul cel mai potrivit pentru asemenea lovitură de teatru, pentru că dorea din tot sufletul și cu orice preț să parvină, iar ca să intre într-o familie bună și să mai iei și zestre pe deasupra era, desigur, un lucru îspitor. Cât despre dragoste — pare-mi-se —, nu exista niciun dram la mijloc, atât din partea miresei, cât și din partea lui, deși Adelaïda Ivanovna era o fată într-adevăr frumoasă. A fost, cred, unicul caz în viață acestui om muieratic, gata oricând să se aprindă la prima chemare, de cum vedea o fustă. Adelaïda Ivanovna era, aşadar, excepția, fiind singura femeie care nu-i spunea nimic.

Aproape imediat după ce fugise cu dânsul, Adelaïda Ivanovna deschise ochii asupra bărbatului ei și-și dăduse seama că nu simte nimic altceva pentru el decât dispreț. Lucrurile stând astfel, urmările căsătoriei nu întârziară să se arate. Si cu toate că familia miresei se resemnase destul de repede, ba chiar acceptase să-i încredințeze fugarei zestrea cuvenită, cei doi soți duseseră din primele zile o viață agitată, de certuri și neîncetate hărțuieli.

Se spune că, în ciuda neînțelegerilor, Tânără căsătorită dăduse totdeauna dovadă de noblețe și frumusețe de caracter, arătându-se cu mult superioară soțului său, care, după cum s-a aflat în ultimul timp, pușe pur și simplu mâna pe avere ei — aproape douăzeci și cinci de mii de ruble, bani gheăta, pe care soția trebuia de la bun început să-i considere ca și pierduți — chiar din

Res momentul când o căpătase. În foaia de zestre mai erau trecute un cătun și o casă destul de arătoasă la oraș, pe care, bineînțeles, Feodor Pavlovici încercase în fel și chip să și le însușească prin-tr-un act legalizat, și cine știe dacă nu și-ar fi atins scopul numai și numai fiindcă soția, scârbită până în adâncul sufletului și sătulă până-n gât când îl vedea cum îi cersește banii și încearcă s-o săntajeze cu atâtă cinism, se simțea prea istovită ca să-i mai țină piept și ar fi dat orice numai s-o lase în pace. Din fericire, familia intervenise la timp, rețezând ghearele jecmănitului. Se știe, de asemenea, că de multe ori soții ajungeau chiar la bătaie și că, în asemenea ocazii, nu Feodor Pavlovici, ci Adelaide Ivanovna se dovedea mai iute de mâna. Era o femeie brunetă, impulsivă, aprigă la mânie, îndrăzneață și, pe deasupra, încșestrată cu o putere fizică la care nu te-ai fi așteptat.

După câțiva ani de conviețuire, soția își luase lumea în cap și plecase cu un seminarist, un amărât de învățător, sărac lipit pământului, lăsând în seama lui Feodor Pavlovici un copil de trei ani — Mitea. Văzându-se singur, preacinstiul soț nu găsise altceva mai bun de făcut decât să-și transforme imediat casa într-un fel de harem și s-o țină numai în chefuri, iar când se sătura de beții, să colinde gubernia în lung și-n lat, povestind cu lacrimi în ochi oricui voia să-l asculte despre infamia Adelaidei Ivanovna; lamentațiile lui erau mai totdeauna însotite de o serie de amănunte din viața conjugală, pe care un soț se sfiește de obicei să le dea în vîleag față de niște străini. Mai mult, s-ar fi zis că rolul de soț încoronat pe care-l juca în ochii lumii, ca și dezvăluirea tuturor detaliilor intime, nu numai că-i făcea plăcere, ci chiar îl și măguleau. „Te lauzi de parc-ai fi fost avansat”, îi spuneau unii micaliți. Alții susțineau că omul se simte pur și simplu fericit că, în sfârșit, avea prilejul să se arate într-o nouă postură comică, prefăcându-se într-adins, ca lumea să râdă și mai cu poftă, că nu observă ridicoul acestei situații. Dar cine știe, poate că totuși nu era decât o naivitate din partea lui...

După câțiva timp, Feodor Pavlovici izbutise, de bine, de rău, să dea de urma fugarei. Nenorocita se afla la Petersburg, unde se

refugiasi, în cele din urmă, cu seminaristul ei, apucând pe calea celei mai neînfrâname emancipări. Feodor Pavlovici începu să se frâmânte și-si puse în gând să plece la Petersburg. Pentru ce? Niciodată probabil n-ar fi știut să spună. Și ar fi și plecat, desigur, dacă, luând această hotărâre, nu s-ar fi simțit îndreptătit să tragă mai înainte un chef zdavăń, ca să prindă curaj.

Tocmai atunci, însă, familia nevesti-sii fusese înștiințată că biata femeie își încheiașe socotelile cu viața. Murise subit, într-o mansardă, după unii, de februarie tifoidă, după alții, răpusă de foame. În momentul când Feodor Pavlovici aflase vestea, era beat turtă; se zice că ar fi ieșit valvărtej în stradă, strigând de bucurie, cu brațele ridicate la cer: „Slobozește acum pe robul tău!” Unii susțin, totuși, că plângerea cu hohote, ca un copil, încât și se rupea inima auzindu-l, oricât și s-ar fi părut de respingător. Se poate să fi avut și unii, și alții dreptate, adică să fi fost fericit, pentru că se văzuse în sfârșit liber, și să fi și plâns moartea celei care-i dăruise libertatea. Oamenii, cărări și ei de răi, sunt adeseori mai naivi decât să ar putea crede și au o candoare pe care nimeni nu le-ar bănui-o. Ca oricare dintre noi, de altfel.

II

Feodor Pavlovici se descotorosește de primul fecior

NU E GREU SĂ NE ÎNCHIPIUIM ce fel de tată putea să iasă dintr-un om ca Feodor Pavlovici și ce educație putea el să dea unui copil. Procedase, aşadar, exact aşa cum era de așteptat, părăsindu-și cu desăvârsire și definitiv odrasla zâmislită cu Adelaide Ivanovna, și nu din ură sau dintr-un sentiment de mândrie conjugală rănită, ci pentru că uitase pur și simplu că avea un fiu. Așa se face că, în vreme ce el împuia capul tuturor cu tânguirile lui lăcrămoase, făcând din casa lui un adevarat lăcaș de desfrâu, băiețașul, Mitea, care abia împlinise trei anișori, ajunsese să fie ocrotit de Grigori, o slugă credincioasă. Dacă acesta n-ar fi avut grija de bietul copil, în toată casa nu s-ar fi găsit cineva care măcar să-l primească.

DOSTOIEVSKI

Frații Karamazov

Traducere de
OVIDIU CONSTANTINESCU
și ISABELLA DUMBRAVĂ

Corint

Înseamnă că atunci o să ne întâlnim iarăși cu toții și o să-l vedem și pe Iliusecika?

— Sigur că da, ne vom scula, și atunci ne vom povesti veseli și fericiți tot ce am făcut în viață, răsunse Alioșa cu căldură, desi zâmbind.

— Vai, ce frumos o să fie! se bucură Kolea.

— Și acum, dragii mei, ajunge, să lăsăm deoparte discursurile și să mergem cu toții la praznic. Nu trebuie să vă simțiți prost fiindcă să mâncăm plăcinte. Este o veche datină, pe care am apucat-o din moși-strămoși și care, să știți, are și partea ei bună, spuse râzând Aliosa. Hai să mergem! Mână în mână!

— Mereu vom merge aşa, toată viaţă, mâna în mâna! Urraaa, trăiască Alioşa Karamazov! strigă din nou Kolea, și glasurile tuturor copiilor se îngemănăra într-o izbucnire de entuziasm.

CUPRINS

Cartea a opta	5
Cartea a noua	115
PARTEA A PATRA	
Cartea a zecea	207
Cartea a unsprezecea	272
Cartea a douăsprezecea	403
Epilog	547

Redactor: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: MIHAELA CIUFI

Designul copertei: ANDREEA APOSTOL
Ilustrația copertei: Ivan Kramskoi, *Portretul unei femei*

Ф. М. Достоевский
БРАТЬЯ КАРАМАЗОВЫ
Москва, 1958

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
CORINT este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-302-4
Volumul II – ISBN: 978-606-793-304-8

Descrierea CIP se găsește la Biblioteca Națională a României.

Cartea a opta

MITEA

I

Kuzma Samsonov

DMITRI FEODOROVICI, căruia Grușenka, luându-și zborul spre o nouă viață, avusese grija la plecare să-i trimite un ultim salut, „poruncindu-i” să nu uite niciodată ceasul în care îl iubise, deși nu știa nimic despre ultimele evenimente din viața ei, era, la rândul său, peste măsură de hărțuit și de zbuciumat. În ultimele două zile se afla într-o stare de tensiune atât de cumplită, încât — după cum povestea el însuși mai apoi — n-ar fi fost de mirare să fi fost lovit de apoplexie. În ajun, Alioșa îl căutase peste tot în zadar, după cum nici Ivan nu apucase să se vadă cu el la restaurantul unde rămăsesese vorba să se întâlnească. Gazdele primiseră dispoziții să nu-l dea în vîleag. Și-n vremea asta — tot după mărturisirile lui de mai târziu — el se dădea de ceasul morții, „luptând din răsputeri împotriva sorții, ca să iasă la un liman”. Fusese în stare chiar să plece din oraș pentru câteva ore, mânat de niște interese urgente, deși se temea s-o scape o singură clipă din ochi pe Grușenka. Toate aceste împrejurări aveau să fie stabilite punct cu punct și cu cea mai mare precizie ulterior; deocamdată, mă voi mulțumi să menționez doar ceea ce este strict necesar din peripețiile celor două zile de tristă amintire din preajma cumplitei nenorociri ce s-a abătut atât de năprasnic asupra lui.

Grușenka, deși îi dăruise o oră de dragoste sinceră și adevărată, îl chinuia uneori, într-adevăr, cu o cruzime sălbatică. Ceea ce-l tortura mai ales era faptul că nu izbutea cu niciun preț să afle ce gânduri are; nu era chip să scoată ceva de la ea, nici cu binele, nici

cu răul. Grușenka nu se lăsa prin să chiar aşa lesne și Dmitri știa că, dacă ar insista prea mult, s-ar supăra până la urmă pe el și l-ar părăsi poate definitiv. Bănuia — și pe bună dreptate — că și în sufletul ei se dă o luptă, că și ea se află într-o mare cumpănană, străduindu-se să ia o hotărâre, fără a izbuti să aleagă într-un fel, și presupunea, și nu fără temei — deși îi săngera inima la gândul acesta —, că în unele clipe îl ura de moarte și pe el, și pasiunea pe care o avea pentru dânsa. Și, într-adevăr, aşa și era, cu toate că nu putea deloc să-și dea seama care putea fi de fapt pricina frământărilor sale. În ceea ce-l privește pe el, întrebarea chinuitoare care-l făcea să-și spargă capul se rezuma la următoarea alternativă: „Ori el, Mitea, ori Feodor Pavlovici.” Un amănunt deosebit de interesant: Mitea era absolut convins că Feodor Pavlovici avea să-i propună Grușenkai, dacă nu cumva o și făcuse până acum, căsătoria după lege; nici o clipă nu-și închipuise că bătrânlui afe-meiat spera să scape numai cu trei mii de ruble. Era concluzia la care ajunsese Mitea, cunoscând atât de bine felul de a fi al Grușenkai. Iată de ce uneori i se părea că toată frământarea și toate ezitările ei se datorau numai faptului că nu știa încă pe care din ei să-l aleagă și de pe urma cui va trage mai multe foloase.

Oricât de ciudat ar părea, Mitea nici nu se gândeau să căruiască la întoarcerea „ofițerului”, adică a omului care jucase un rol atât de nefericit în viața Grușenkai, și pe care ea îl aștepta înșororâtă de emoție și de teamă. Ce-i drept, în ultimele zile, Grușenka nu mai pomenise un cuvânt despre el. Cu toate acestea, aflase chiar de la dânsa despre scrisoarea pe care i-o trimisese cu o lună înainte seducătorul ei, ba chiar cunoștea, fragmentar, cuprinsul acestei solii. Grușenka nu se sfîuse să i-o arate, din răutate, dar care nu-i fusese mirarea văzând că Mitea nu făcuse niciun caz de ea. Era un lucru destul de greu de explicat; se poate să nu-i fi dat prea multă atenție, pentru că, obsedat de zbuciumul și de monstruozitatea rivalității ce se îscase între tată și fiu din pricina unei femei, nu-și putea imagina, cel puțin în momentul acela, o situație mai nenorocită și mai primejdioasă decât asta. Pur și simplu nu credea în existența acestui logodnic, care răsărea din senin, după o absență de cinci ani, și mai ales nu credea că ar putea să sosească chiar

atât de curând. Și apoi, în scrisoarea pe care Grușenka i-o pusese sub ochi se pomenea în termeni destul de nebuloși despre eventuala înapoiere a rivalului, de altfel, scrisoarea era foarte confuză, afectată și plină de declarații sentimentale. Trebuie să adăugăm, însă, că Grușenka avusese grija să acopere ultimele rânduri care se refereau mai precis la întoarcerea lui apropiată. Pe de altă parte, Mitenka își amintea, reconstituind mai apoi scena, că în momentul acela zărise pe chipul Grușenkai o expresie involuntară de orgolios dispreț față de misiva sosită din Siberia.

După aceea însă nu mai adusese niciodată vorba despre legăturile ei cu noul pretendent, aşa încât, până la urmă, Mitea ajunsese să nu se mai sinchisească de el. În mintea lui nu stăruia decât un singur gând, și anume că, orice ar fi și oricum s-ar întoarce lucrurile, trebuie să se încheie odată și odată răfuiala cu taică-său, iar deznodământul nu mai putea să întârzie mult. Aștepta, deci, cu sufletul la gură ca Grușenka să se decidă într-un fel, fiind convins că se va decide într-o clipă, sub influența unei inspirații de moment. Oricând putea, aşadar, să-i spună: „Ia-mă, sunt a ta pe veci”, și atunci lucrurile aveau să se lămurească definitiv; fără să mai stea pe gânduri, Mitea o să-o ia în brațe și o să plece cu ea cât mai departe, neapărat departe de tot, dacă nu chiar la capătul pământului, în orice caz, undeva pe cele mai îndepărtațe meleaguri ale Rusiei, unde se vor căsători, stabilindu-se incognito, aşa încât să nu se mai știe nimic despre ei nici aici, nici acolo, nicăieri. Atunci, o, atunci o să înceapă cu adevărat o viață nouă! Visa necontenit, cu înfrigurare, această viață nouă, „cinstită” (în orice caz cinstită). Inima lui era însecată de o primenire, aşa încât să se simtă ca un nou-născut. Mocirla în care se cufundase cu bună știre îl scârbea peste măsură și, ca atâția alții în împrejurări similare, era încredințat că nu putea fi altă salvare pentru el decât să schimbe locul: să trăiască în mijlocul unor oameni necunoscuți, în alte condiții decât până acum, să plece cât mai departe de orașul acela blestemat, și atunci cu siguranță totul va Renaște, totul va căpăta altă față! Era singura lui nădejde, singurul lucru pe care-l râvnea din adâncul sufletului.

Asta bineînteleș în prima ipoteză, cea fericită. Există însă și cealaltă posibilitate de a se rezolva lucrurile, o posibilitate pe drept cuvânt îngrozitoare. Dacă Grușenka o să-i spună la un moment dat: „Pleacă, eu și Feodor Pavlovici am hotărât să ne cununăm, n-am ce face cu tine”, atunci... atunci... Mitea nu știa prea bine ce s-ar fi putut întâmpla în cazul acesta și — trebuie să recunoaștem — n-a știut până în ultima clipă. N-avea nicio intenție precisă, crima n-a fost premeditată. E adevărat că urmărea pas cu pas pe Grușenka, spionând-o neîncetat, și-și făcea sănge rău din pricina ei, dar, cu toate acestea, nu se aștepta decât la un deznodământ fericit. Nu voia să admită nicio altă eventualitate. Aici, însă, începea o nouă tortură, se ridică o nouă problemă, străină de preocupările lui, dar tot atât de inexorabilă și fără nicio soluție.

Presupunând că Grușenka i-ar fi spus: „Sunt a ta, ia-mă și du-mă cu tine”, cum avea să se descurce? S-o ducă, prea bine, dar cu ce parale? Veniturile pe care Feodor Pavlovici ani de-a rândul i le asigurase, lepădându-i când și când o sumă de bani ca pe o pomană, erau secătuite. Grușenka avea cu siguranță ceva pus deoparte, dar în privința aceasta Mitea se dovedea de o mândrie feroce: voia cu tot dinadinsul să-o ducă de acolo ca să înceapă alături de ea o viață nouă cu resursele lui, nicidcum cu ale ei; nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap să primească bani de la dânsa, era o idee intolerabilă pentru dânsul, un lucru odios. Nu voi stări prea mult asupra acestui amănunt și nici nu voi încerca să-l analizez, mulțumindu-mă să-l dau numai ca un exemplu menit să arate starea lui de spirit în momentul acela. Cauza indirectă și inconștientă care o determina să-i spună că și însușise în mod necinstit suma încredințată de Katerina Ivanovna. „Destul m-am purtat ca un ticălos cu una dintre ele”, se mustre tot timpul, după cum povestea el însuși mai apoi, „ar începă să fiu și cu cealaltă tot atât de nemernic; dacă află cumva Grușenka, cu niciun preț n-ar mai vrea să se mărite cu o secătură ca mine!” Cum să-și procure atunci mijloacele necesare, de unde să facă rost de blesmații aceștia de bani? Dacă nu găsea fonduri nicăieri, totul avea

să se ducă pe copcă, n-o să se mai întâmple nimic și asta „numai și numai pentru că n-am avut nicio lețacie, mai mare rușine”!

Mi-aș permite aici să anticipez, arătând că, de fapt, știa de unde să facă rost de bani, știa poate chiar unde sunt ascunși. Deocamdată mă mulțumesc să spun doar atât, dat fiind că mai încolo lucrurile se vor lămuri de la sine; aş mai avea totuși ceva de adăugat ca să explic — poate chiar nu atât de clar cât ar trebui — în ce constă principala dificultate pentru el; ca să-și procure aceste resurse care se aflau puse undeva la păstrare, ca să dobândească dreptul de a le lua, trebuia mai întâi să-i restituie Katerinei Ivanovna cele trei mii de ruble, altfel ar începă să „sunt un pungaș, o lichea!” Hotărî deci, în sinea lui, să se dea peste cap și să găsească cele trei mii de ruble, ca să-o despăgubească pe Katerina Ivanovna. Ideea aceasta se înrădăcinăse în el în ceasul din urmă, ca să zicem aşa, de două zile începând, din seara când se întâlnise cu Alioșa pe drum, după ce Grușenka o înfruntase atât de crunt pe Katerina Ivanovna; aflând din gura lui Alioșa cele întâmplări, Mitea recunoscuse singur că era un ticălos, cerându-i să împărtășească această mărturisire Katerinei Ivanovna, „dacă asta ar putea să-i aducă o căt de mică ușurare”. În noaptea aceea, despărțindu-se de fratele lui, Mitea simțișe că trebuia să-și achite datoria față de Katia „cu orice preț, chiar de-ar trebui să ucidă sau să prade pe cineva. Mai bine să fiu un ucigaș și un tâlhar în ochii tuturor, ai victimei și-ai celor lălti, mai bine să mă duc la muncă silnică în Siberia decât să las pe Katia să spună că i-am înselat buna-credință și i-am furat banii ca să pot fugi în lume cu Grușenka, să încep o viață nouă și cinstită! N-aș putea să suport una ca asta!” hotărâse el în cele din urmă, scrăsnind din dinți, aşa că într-adevăr avea toate motivele să se teamă în unele momente că să sfârșească printr-o congestie cerebrală. Si totuși, nu voia încă să se dea bătut...

Ce ciudăți sunt uneori oamenii! S-ar fi spus că, de vreme ce ajunsese la această concluzie, nu-i mai rămânea decât să-și frângă mâinile de disperare; de unde să ia un coate-goale ca el o sumă atât de mare de bani? Cu toate acestea, până în ultima clipă sperase că să facă rost de parale, că poate au să-i pice din cer. Cam asta